

Ամանեղի է՛ յամենայն ազգաց
մարդն այն, որ միշտ՝ և յամե-
նայն ուրեք զմտաւած է՛ և՛ ի կիր-
արկանէ զայն բնածին, և նամ կրօ-
նից ընդունելի կանոնն:

Օրբնչ չեզ լինիլ ոչ համիս, այլոց մի՛
առնէր. և զորնչ չեզ լինիլ համիս՝ այ-
լոց ևս արա:

Քանզի՛ երբ զայս կանոն ընդ ա-
մենեսեան՝ ի գործածեմք, լինիմք
Լ. Ե սիրելիք, և յնամ մարդոց պա-
տուելիք: Լ. յսու կանոնաւ ՚ի կա-
տարածեմք զնամ օրէնս նամ ազ-
գաց. թէ՛ զԼ՝ ճայինս, թէ՛ զԼ,
կեղեցականս, թէ՛ թազաւորա-
կանս, և թէ՛ Քաղաքականս:

Օայս ճշմարտէնոյն ինքն Ղճմար
տու թիւնն՝ ասելով: Օամենայն
որ միանգամ կամիջիք՝ թէ արաս-
ցեն ձեզ մարդիկ, այնպէս արա-
րէք և դուք նոցա. զի այն իսկ են
Օրէնք՝ և Մարդարէք:

Մատթէոս. 7. 12: Ղ աւգոս. 6. 31: